

לפרשת שמיני (2)

א. בין החוקים הרבים הניתנים לעם, מקום של כבוד תופסים אלה הנוגעים למאכלות הטהורים והטמאים, המותרים והאסורים.

ב. (מב) כל הולך על גחון וכל הולך על ארבע עד כל מרבה וגלים לכל השרץ השרץ על הארץ לא תאכלום פי שקץ הם: (מג) אל תשקצו את נפשתיכם בכל השרץ השרץ ולא תטמאו בהם ונטמאתם בהם: (מד) פי אני ה' אלהיכם והתקדשתם והייתם קדשים פי קדוש אני ולא תטמאו את נפשתיכם בכל השרץ הרמש על הארץ: (מה) פי אני ה' המעלה אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלהים והייתם קדשים פי קדוש אני: (מו) זאת תורת הפהמה והעוף וכל נפש החיה הרמשת במים ולכל נפש השרצת על הארץ: (מז) להבדיל בין הטמא ובין הטהור ובין החיה הנאכלת ובין החיה אשר לא תאכל: [ויקרא יא, 42 - 47]

ג. להשגיח על מה שאנחנו מכניסים אל פינו, לשים לב למה שאנחנו מקבלים אל קיבתנו - מן הטהור ניטהר, מן הטמא ניטמא. האופן בו אנחנו אוכלים ושותים, הוא חלק מהתייחסותנו אל העולם שלנו, על כל ברואיו.

ד. **כוונה לפני אמירת ברכות הנהנין בארוחת צוותא / הרבה ד"ר דליה מרקס**

הערב נא ה' אלהינו
את טעמה של הפת הזו בפינו
והשרה מתקה בחיכנו.
הנעם עלינו את החברותא שבאכילתה,
כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם
(דברים ח, 3).

ברכת אותנו בשולחן ערוך,
במפה מוצעת,
ובחדוות היחד -
הדריכנו כדי שנחלוק פיתנו
עם העני
ונדע לקרב את הבודד.

ברכת אותנו בארץ חמדה טובה ורחבה,
אשר ברוחת הלב והגוף נאכל בה לחם
למדנו לאכול מתוך רעב
ולא מתוך שיעמום,
מתוך חדוות החיים
ולא מתוך כעס.

ברכת את עולמך בשפע ובברכה
ולא חיסרת בו כלום
למדנו ללכת באורחותיך
ולהשפיע טוב באשר נלך.
(ע"פ בבלי ברכות מג, ע"ב).

[מתוך: "אל הלב"]